

Ортіна Г. В., д. н. з держ. управл., доцент,
доцент кафедри менеджменту
Таврійського державного агротехнологічного університету

СТРАТЕГІЯ РЕАЛІЗАЦІЇ АНТИКРИЗОВОГО РОЗВИТКУ РЕАЛЬНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Останніми роками в Україні державне регулювання щодо формування бюджету відзначалось деякими змінами негативного характеру [2].

Актуальність переходу до забезпечення ефективності управління державним боргом вбачається до переходу системного підходу його здійснення. У зв'язку з цим, необхідно розглянути завдання, які є основними для здійснення оптимізації управління державним боргом, а саме скорочення розмірів запозичень в середині країни, перш за все для фінансового забезпечення споживацьких потреб поточного періоду.

Результатом високої активності в середині країни є [1]:

- збільшення ціни й дефіцит вільних грошових коштів, що спричиняє до витіснення недержавних інвестиційних ресурсів;

- урізноманітнення механізмів залучення фінансово-кредитних ресурсів. Необхідно зазначити, що поширеною практикою для України випуск облігацій внутрішньої державної позики та зовнішньої держпозики, а також запозичень від міжнародних фінансових інституцій. При цьому достатньо ефективними фінансовими інструментами виступають номіновані валюті державні облігації, а також такі, що розповсюджуються серед населення, або враховують індексацію рівня інфляції, або амортизацію тощо.

Наявні додаткові фінансові кошти у збалансованій пропорції необхідно використовувати за такими напрямками:

- зниження дефіциту бюджету. В рамках здійснення стратегії модернізації необхідним для України вбачається прийняти дефіцитне фінансування витрат інвестиційного спрямування для реалізації програм й проектів, які у перспективі забезпечать наповнення доходної частини бюджету зокрема для погашення боргових зобов'язань. Позичкові ресурси для фінансування реалізації інвестиційних програм і проектів необхідно обмежувати двома відсотками ВВП з метою зменшення навантаження на цінову стійкість і котирування національної грошової одиниці;

- зниження боргового тиску на національну економічну систему. В ситуації нестійкості й невизначеності світових економічних процесів, їх динаміки, зокрема у середньостроковому періоді держава у разі наявності додаткових доходів до бюджету передбачає спрямування таких ресурсів на покриття частини відповідного державного боргу. Врешті цим буде забезпечено посилення стійкості державної фінансової системи щодо негативного впливу зовнішніх чинників. Враховуючи загрозу девальвації національної грошової одиниці (автоматично підвищує розмір державного

боргу у національній валюті), необхідно виставляти у пріоритет прискореному покриттю зовнішніх боргів;

- забезпечення високих видатків інвестиційного спрямування зведеного бюджету. Враховуючи передбачуване уповільнення темпів зростання рівня доходів державного бюджету та зростання витрат податкового характеру для посилення активності економічних суб'єктів, доцільним вбачається збереження у зведеному бюджеті у подальшому видатків інвестиційного спрямування на рівні п'яти відсотків ВВП. Разом із тим збільшення ВВП понад визначений рівень забезпечить можливість підвищувати розмір видатків інвестиційного спрямування. Відповідний індикатор видатків інвестиційного спрямування може стати необхідним орієнтиром у процесі формування державного бюджету на майбутні періоди;

- підняття соціальних стандартів та підвищення рівня видатків на фінансування проектів соціального значення. У зв'язку з тим, що на законодавчому рівні закріплено необхідність формування соціально-орієнтованої ринкової економіки, тому суттєва частка збільшення надходжень до державного бюджету має перенаправлятися на покращення добробуту населення [3].

Разом із тим, потрібно відійти від практики механічного підняття основних соціальних стандартів і сконцентруватись на зміні підходу до встановлення рівня соціальних стандартів й адресній підтримці найбільш уразливих верств населення. Має бути також удосконалена система надання пілг, що забезпечить можливість поліпшити стан тих категорій громадян, які більш цього потребують, але при цьому - без значного додаткового збільшення видаткової частини державного бюджету [4,5].

Сучасні реалії розвитку економіки України відзначаються зниженням її конкурентоспроможності, зокрема через неінноваційність та сировинну структуру, що відбувається на тлі тривалої системної кризи та відсутності

дієвої стратегії її подолання. Системних позицій така ситуація зумовлена відсутністю продуктивної співпраці суб'єктів управління національною економікою, освіти і науки, виробників та інших бізнес-структур щодо здійснення інновацій, забезпечення переходу до нового технологічного укладу.

Література

1. Олексенко Р. І. Реальні інвестиції їх види та характеристика / Р.І. Олексенко, Р.О. Буркацкий // Соціально-економічні аспекти розвитку економіки та управління: збірник матеріалів міжнародної науково-практичної інтернет-конференції. Дніпропетровськ: «Герда»- 2013.- С. 115-116.
2. Олексенко Р. І. Політика забезпечення конкурентоспроможності України на світовому продовольчому ринку в умовах глобалізації: тенденції та перспективи / Р. І. Олексенко – Мелітополь: Колор Принт, 2011. – 200 с.
3. Ортіна Г. В. Вплив інтеграційних відносин на формування стратегії розвитку реального сектора економіки / Г. В. Ортіна // Європейський вектор економічного розвитку. Економічні науки. – 2014. – № 1. – С. 129–134. – Режим доступу: <http://nbuv.gov.ua/UJRN/ever2014116>.
4. Ортіна Г. В. Роль державного регулювання у структурному розвитку реального сектора економіки України в умовах глобалізації / Г. В. Ортіна // Інвестиції: практика та досвід. – 2013. – № 17. – С. 45–48.
5. Ортіна Г. В. Методологічні концепції визначення стратегічного управління підприємством / Г. В. Ортіна // Ефективна економіка. – Електронне наукове фахове видання. Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=197>.